

OLAT Wandeldagen 29, 30 en 31 augustus 2025

Al 41 jaar organiseert OLAT in de maand augustus de OLAT Wandeldagen. Drie heerlijke wandeldagen in het mooie Brabantse land, met iedere dag een andere route, goed bewegwijzerd en met prima rustplekken.

Dit jaar zijn deze dagen gepland op 29, 30 en 31 augustus. Je kunt zelf kiezen of je 1, 2 of alle 3 de dagen meeloopt en welke afstand je het prettigst vindt. Zo is een familiewandeling van 10 of 15 km mogelijk, maar er zijn ook langere afstanden zoals 20, 30 of 40 km.

In de beginjaren werden de OLAT Wandeldagen georganiseerd vanuit Geldrop. Op een later moment zijn andere startplekken gekozen, o.a. Nijnsel en Spoorдонk. Immers, na een aantal jaren zijn de meeste paadjes en de mooiste plekken al wel eens in een route verwerkt. Door een andere startplek te kiezen, kan OLAT de wandelaar weer nieuwe en verrassende routes bieden. Ook dit jaar is voor een nieuwe startplek gekozen en wel voor Heeze. We zijn hier welkom bij manege Meulendijks, gelegen aan de Strabrechtseheideweg.

Voor nadere informatie, zoals starttijden, inschrijfgeld, de mogelijkheid tot voor-inschrijven verwijzen wij je naar de website van OLAT of elders in dit OLATNieuws.

In deze vooruitblik lees je meer over de prachtige routes die onze routebouwers samengesteld hebben. Lees maar eens mee.

Op de eerste wandeldag leidt de route de wandelaars in de richting van Someren. Zaterdag, de 2^e wandeldag, is de dag van Maarheeze, terwijl op de laatste dag het grondgebied van Valkenswaard het verste punt van de wandeling is.

Dag 1: In de richting van Someren

De routebouwers van vandaag, Martien Habraken en Ton Vissers, zijn vanaf de manege direct de natuur in gestapt en hebben o.a. op de Strabrechtse en Somerense Heide gezocht naar de mooiste paadjes en verrassende plekken. En hier zijn ze heel goed in geslaagd. Lees maar eens mee.

De manege ligt aan de rand van de Strabrechtse heide en binnen enkele minuten na vertrek lopen we al in dit prachtige gebied. De heide is het gehele jaar mooi, maar in augustus, als de struikheide in bloei staat, is het toch wel de mooiste tijd om er te zijn. Het is ieder jaar weer afwachten of de heide dieppaars kleurt. Als er in het voorjaar en de zomer voldoende regen valt, is de kans daarop het grootst. Wie weet, we hopen het.

Maar hoe dan ook, de heide biedt meer: het is er genieten van rust, ruimte, prachtige vergezichten, mooie wolkenluchten.

Redelijk snel na vertrek volgt de eerste splitsing. De wandelaars die 10 km lopen, maken een doorsteek. Kort voor de soeppost sluiten zij weer aan op de hoofdroute.

De andere afstanden vervolgen de route over de Strabrechtse Heide. Dit natuurgebied van ca. 1500 ha, is grotendeels in beheer bij Staatsbosbeheer. Het gebied telt een groot aantal vennen. Op de droge plaatsen staan struikheide en jeneverbessen, op de natte plaatsen vinden we dophei, pijpenstrootje, gagel en klokjesgentiaan.

Foto: Martien Habraken

We lopen hier afwisselend over zandwegen en stukjes fietspad.

Deze maand zijn de reeën in hun bronstperiode, wat betekent dat zij erg actief zijn en vaker in open natuurgebieden voor de dag komen. Misschien zien we ze.

Let even op bij de OLAT-pijl 18. Hier is het mogelijk om een klein uitstapje te maken. Een smal paadje leidt hier naar een vogelkijkhut, met de naam 'Laat ut zo'. Je hebt er een prachtig zicht op het zeer vogelrijke Beuven. Soms zie je er de grote zilverreiger, blauwborst of dodaars. Ook de visarend en de lepelaar zijn er waargenomen! Eenden en ganzen tref je er bijna altijd.

Wist je trouwens dat het Beuven het grootste ven van Nederland is?! Medio jaren tachtig heeft een herstelproject plaatsgevonden, waardoor de brede rietkragen zijn verdwenen. Hierdoor is er ruim zicht op het ven en is een mooie en gevarieerde oever ontstaan.

Wat vooral opvalt, is de geurende gage. Deze struik werd vroeger beschouwd als medicinale of toverplant en werd o.a. gebruikt bij kiespijn, maar ook om vlooiën uit matrassen te weren. In de middeleeuwen was gageblad een hoofdbestanddeel van gruit, een kruidenmengsel dat gebruikt werd om bier te brouwen. En ook nu nog wordt het toegepast in enkele speciaal biertjes.

Iets voorbij het Beuven komen we langs het Starven. Veenpluis, zonnedaauw, het is er allemaal te zien. En wat zien we ook: witte tentdoeken. Het is koffietijd! De OLAT-vrijwilligers staan ons weer op te wachten. Sommigen van hen al zelfs voor de derde dag op rij. Wat een inzet!

Even genieten van een lekkere mok koffie, misschien wel weer een stuk vlaai en dan vervolgen we de route.

Redelijk kort na elkaar zijn er twee splitsingen, eerst buigt de 15km af en iets later de 20km. Beide afstanden maken mooie doorsteken, het kan hier ook bijna niet anders, om iets verderop weer aan te sluiten op de hoofdroute.

De langste twee afstanden blijven nog wat langer op de Strabrechtse Heide.

De kans is groot dat je vandaag de schaapskudde tegenkomt. Een grote kudde Kempische heideschape begraast hier de heide en helpt vergrassing en verbossing te voorkomen. De schape houden niet alleen de begroeiing in bedwang, maar verspreiden ook plantenzaadjes die aan hun vacht blijven hangen.

Tijdens het uitzetten van de route hadden onze routebouwers het geluk om de kudde te treffen. Zij waren er in het voorjaar en waren verrast door het zien van zoveel lammetjes.

Foto: Martien Habraken

Naast schape grazen hier ook Schotse hooglanders. Als je deze mooie dieren treft: houd gepaste afstand en geniet van het bijzondere moment!

We passeren het Witven, in de IJstijd op natuurlijke wijze ontstaan. Het witte zand op de oevers werd in vroegere jaren gebruikt om in 'den herd' op de vloer te strooien.

Nadat we de Provincialeweg overgestoken zijn, komen we op de Somerense Heide, met ook hier een afwisseling van heide, vennen en bossen. Zeker het vennenlandschap vlak voor de kleine koffiepost is fantastisch mooi.

De heidelibellen vliegen deze maand massaal rond, vooral langs de vennen. Let er eens op.

Na de pauze krijgen we wat veranderingen qua landschap. Langs de bosrand zien we weilanden, ontstaan door de ontginning van het oorspronkelijke heidegebied. Het riviertje de Peelrijt stroomt door het gebied.

Nadat we de Provincialeweg opnieuw overgestoken zijn, voegt de 20 km weer in. Samen lopen we naar de caférust op camping de Somerense Vennen.

Na deze pauze begint de langste afstand aan een grote lus in de richting van Lierop.

Het landschap is nu echt anders: akkers, weiden en broekbossen, met knuppelpaden op de route. Deze zijn aangelegd omdat de elzenbroekbossen hier iedere winter onder water staan. Daar hebben wij nu geen last van. Het is wel een hele leuke afwisseling na alle zandwegen op de heide.

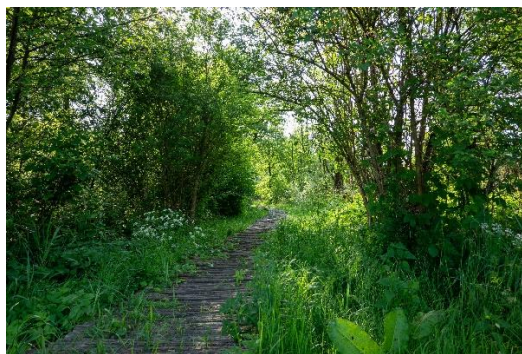

Foto: Martien Habraken

Na mooie wandelkilometers komt de bebouwde kom van Lierop in zicht. Hier is de volgende caférust en wel bij Herberghe de Coeckepanne, tegenover de Heilige Naam Jezuskerk. Deze indrukwekkende kerk kun je niet over het hoofd zien. Het prachtige gebouw heeft 4 torens en een koepelgewelf van ruim 42 meter hoog. Het is terecht een rijksmonument.

Na de pauze krijgen de wandelaars opnieuw veel variatie in de route.

Dan is er de samenkomst met de 15, 20 en 30 km. Ook deze afstanden hebben ondertussen een leuke route gelopen, langs de bosrand en door een bosgebiedje. Het is een gebied met een oorlogsverleden. Tijdens de Tweede Wereldoorlog verscholen zich hier in 1944, in een goed verborgen kamp, tientallen onderduikers voor de Duitse bezetter.

Hierna volgt de laatste samenkomst, die met de wandelaars die 10 km lopen. Gezamenlijk gaan we op weg naar de soeppost. Deze staat dichtbij de snelweg. Wat een contrast, het voorbij razende verkeer, terwijl wij een heerlijk kommetje zomersoep naar binnen lepelen en de rust van de natuur op ons in laten werken.

Dan breekt het laatste uurtje aan. Nog even genieten van het mooie landschap en dan komt de manege weer in zicht en zijn we aan het einde gekomen van een eerste, heerlijke OLAT-wandeldag.

Dag 2: In de richting van Maarheeze

Vandaag, op de tweede dag van deze nieuwe editie van de OLAT Wandeldagen, leidt de route ons in de richting van Maarheeze. Onderweg krijgen we veel fraais te zien. Zo naderen, al snel na het verlaten van de startlocatie, de Herbertusbossen, vernoemd naar Herbertus van Heeze, de eerste Heer van Heeze. Het is een oud bos met hoogopgaand loof- en naaldbout en het ligt in de nabijheid van het kasteel. Dit krijgen we op de terugweg te zien, we gaan eerst genieten van het mooie bosgebied.

Het is eind augustus, de zomer loopt langzamerhand op zijn einde, maar in de bossen en vooral aan de bosrand is in deze tijd van het jaar veel moois te ontdekken: de oranje-rode lijsterbes, het blauw van de sleedoornbessen en misschien zien we al de eerste paddenstoelen verschijnen. En wat te denken van de bramen! Lekker, een fruihapje tussendoor.

Ook dieper in het bos kunnen we genieten. Als de zon schijnt, vallen de zonnestralen mooi op de open plekken.

Fijne wandelkilometers leiden ons hier over dan weer smalle, kronkelige paadjes, dan weer brede bospaden.

Na een uurtje lopen, volgt de eerste splitsing. De wandelaars die voor de 10 km gekozen hebben, maken een doorsteek. De overige wandelaars genieten wat langer van de Herbertusbossen en komen bij de koffiepost. En..... bij de OLAT Wandeldagen betekent dat je voor een muntje ook een lekkere vlaipunt kunt krijgen. Die laten we ons goed smaken! Na deze welkome onderbreking stappen we weer aan. Al spoedig buigt de route van de 15 km af. Via een leuke route, langs de bosrand, lopen zij in zuidwestelijke richting en sluiten op enig moment weer aan bij de andere wandelaars.

Ondertussen maken deze, afhankelijk van de gekozen afstand een steeds grotere lus. Na nog een stukje bos verruilen zij dit voor een open landschap. Open land betekent ook weidse vergezichten en misschien mooie wolkenluchten.

We stappen lekker door, af en toe over een fietspad, en komen dan in het mooie natuurgebied 'Lange Bleek'. In dit gevarieerde gebied met stukjes dop- en struikheide, stuifduinen, cultuurlandschap, kronkelpaden, talloze vennetjes en boerderijtjes is het heerlijk wandelen. De naam van het gebied is afgeleid van een ven dat hier lag. In het begin van de 21e eeuw is dit drooggelegd en ontgonnen. Het woord 'bleek' verwijst naar een specifiek soort ven, namelijk een ven dat meestal in de zomer droog komt te liggen. Dit soort vennen hebben de neiging om uit te drogen tijdens de warmere maanden, waardoor het water zich terugtrekt en er een droog, vaak witachtig gebied overblijft (bleek).

De Lange Bleek gaat naadloos over in de Somerense Heide, eveneens een prachtig wandelgebied met, kenmerkend voor deze streek, heidegebiedjes, naaldbos en vennen.

Na als dat mooi zijn we toe aan de caférust. Deze is bij het sfeervolle 'De Broeders', in het voormalige klooster van huize Providentia.

Foto: Michael Reuvers

Direct na de pauze is er de volgende splitsing. Nu gaat de 20 km een doorsteek maken.

Maar zowel deze afstand, als de 30 en 40 km komen beide eerst door de Kloostervelden, een unieke woonomgeving met een sociaal karakter. Het is een smeltkroes van zorgwoningen en reguliere huizen op het oude instellingsterrein van Providentia. Op diverse plekken zie je Informatiepanelen over het leven in het klooster, de dagelijkse routines en de belangrijke gebeurtenissen die zich hier hebben afgespeeld.

De wandelaars die 20 km lopen, vervolgen de route in de richting van Sterksel. Ze komen langs de sobere Mariakapel. In Sterksel, bij de volgende caférust, treffen ze de lopers die gekozen hebben voor een langere afstand.

Deze genieten ondertussen van een heel gevarieerd stukje natuur met een afwisseling van oud boerenland en verschillende typen bos: oud gemengd bos, elzenbroekbos en productiebos.

Bij de brug over het Sterkselsch kanaal gaan de 30 en 40 km uiteen. De langste afstand gaat op weg naar twee mooie gebieden: landgoed Boksenberg, een droog naaldbos met dennen van 40 tot 50 jaar oud en de Pan, een weelderig en gevarieerd natuurgebied met afwisselend bos, heide, bloemrijke graslanden, akkers en natte gebieden met broekbos. Dwars door het gebied slingert de Sterkselsche Aa. Dat het hier mooi wandelen is, zal duidelijk zijn!

Precies op de grens de Pan en de Boksenberg passeren we een grote zwerfkei. Uit de inscriptie is o.a. te lezen dat de kei uit Drenthe afkomstig is.

De route van de 40 km bereikt hier zijn verste punt en moet onherroepelijk op de terugweg. Nu volgen de samenkomsten, eerst met de lopers op de route van 30 km. Gezamenlijk kunnen zij een halfuurtje flink doorstappen op fietspad en trottoir om dan aan de komen bij de caférust. Deze is bij het gezellige bruin café *de Scheep* in het hart van Sterksel.

Hier is ook de samenkomst met de wandelaars die 20 km lopen.

Na deze welkome rust vervolgen de wandelaars de route in noordelijke richting. We lopen door een afwisseling van bosgebiedjes en landerijen, waarbij we opnieuw de Sterkselsche Aa treffen. Dit meanderende riviertje ontstaat uit verschillende beken op de grens van Limburg en Noord-Brabant. Op de oevers vinden we mooie vegetatie. De geur van de springbalsemien komt ons al tegemoet.

In een van de bosgebiedjes is de samenkomst met de 15 km. Gezamenlijk lopen we verder en laten we ons telkens weer verrassen door de mooie natuur in deze streek, zoveel afwisseling, zoveel genieten!

Bij de soeppost is de laatste samenkomst, de 10 km sluit aan en alle wandelaars zijn nu samen. Na een lekkere beker soep of iets fris gaan we ons opmaken voor het laatste uurtje van deze 1^e wandeldag. En zoals vaker, is in dat laatste wandeluurtje door de routebouwers nog iets extra's moois verwerkt. Ditmaal is dat kasteel Heeze, eeuwenlang het middelpunt van de heerlijkheid Heeze, Leende en Zesgehuchten. Het kasteel is een van de laatst bewoonde kastelen in Nederland. De familie Van Tuyll van Serooskerken woont er al generaties lang. Het kasteel stamt uit 1660 en is aan drie zijden door grachten omgeven.

Het is zo bijzonder om hier op de statige oprijlaan te lopen! Langs de rand van Heeze vervolgen we de route. Al snel laten we de bebouwing achter ons en lopen de laatste kilometers over voornamelijk zandwegen tussen oud boerenland. We steken de Kleine Dommel over en lopen parallel aan een moerassig stukje. Let eens op de vele libellen die hier boven het water zweven en misschien bloeien de waterlelies.... We laten ons verrassen. En dan is daar manege Meulendijks, de tweede wandeldag zit erop!

NB Deze route is samengesteld door een nieuw team routebouwers: Michael Reuvers en Hans van Heeswijk, bij velen van ons welbekend. Beide heren hebben zich vol enthousiasme op deze nieuwe vrijwilligerstaak gestort en zoals we kunnen lezen, hebben zij een hele mooie route samengesteld! Chapeau!

Dag 3: In de richting van Valkenswaard

Vandaag alweer de laatste dag van de OLAT Wandeldagen. We hebben op vrijdag en zaterdag al kunnen genieten van twee prachtige wandeldagen en zijn erg benieuwd naar wat deze derde dag voor ons in petto heeft.

Deze laatste dag leidt ons in zuidwestelijke richting. Alle wandelaars gaan vandaag genieten van de Groote Heide en, afhankelijk van de gekozen afstand, ook van natuurgebied Valkenhorst en/of het Leenderbos.

Na de start vanaf manage Meulendijs lopen we al vrijwel direct onverhard, zoals we van OLAT gewend zijn. We zijn hier in een mooi stukje Brabant: het boerenland met zijn zandwegen, bomenrijen en maisakkers, doorsneden door het riviertje de Kleine Dommel. We lopen door buurtschap de Zegge en dan steken we de spoorlijn Eindhoven-Weert over. Al van een afstand zien we de witte tentdoeken van de grote koffiepost. We zijn nog net geen uur onderweg, wel een beetje snel voor de koffie. Hoewel: een vers bakkie in de ochtend smaakt altijd. En zeker met een stukje vlaai erbij! Maar de feitelijke reden van deze “vroeger” post is dat hierna er geen mogelijkheid meer is om met de auto bij de verzorgingspost te komen. Want we gaan nu een immens groot natuurgebied in: de Groote Heide. En dat kan een beetje verwarrend zijn, want er zijn meer heidegebieden die “Groote Heide” heten. Maar vroeger, zo rond 1900, was er maar één en wel het hele gebied tussen Eindhoven en het Belgische Hamont. Er liepen slechts een paar zandwegen doorheen en het was er gevaarlijk. Op de heide hield zich allerlei gespuis schuil.... Nu is dat anders. Veel, maar gelukkig niet alle, heide is ontgonnen tot bos- en cultuurland. En deels is het “Groote Heide” gebleven en dat mooie gebied gaan wij nu verkennen. Heide, vennen, stuifduintjes, kronkelpaadjes zorgen voor een steeds ander aanzicht.

Al snel splitst de 10 km zich af en maakt een doorsteek. Iets verderop haakt ook de 15 km af. Maar beide afstanden blijven op de Groote Heide. Ze gaan genieten van een heerlijke route over de hopelijk nog mooi paarsgekleurde heide. Natuurlijk ontbreekt een ven niet. Want heide en vennen zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

De wandelaars op de 20, 30 en 40 km wandelen noordelijker over de Groote Heide. Ze steken de A2 over en komen bij de caférust: de Hut van Mie Pils. Deze uitspanning kent een lange geschiedenis en is ook wel bekend als de Aalsterhut. De herberg lag vroeger eenzaam en afgelegen aan een postkoetsroute midden op de Groote Heide en werd bezocht door boeren en stropers. De volksnaam verwijst naar Mie Peels, die hier eind negentiende, begin de twintigste eeuw woonde.

Het is een bijzondere plek om even te pauzeren, maar we gaan snel weer aan de wandel. Er wacht nog veel moois om te ontdekken.

Redelijk snel is er een volgende splitsing. De wandelaars die 20 km lopen, gaan op weg naar het natuurgebied Valkenhorst. Hier is door het Brabants Landschap, de eigenaar van het gebied, veel aan natuurherstel gedaan. En dit is zichtbaar! Zo lopen we bij het Achtereinds Laag tussen de waterplassen door en zien we verderop het uitgebaggerde Greveschutven. Hier is er meer ruimte ontstaan voor vochtige heide en natte gebieden. Kikkers, steltlopers, libellen... ze voelen zich hier thuis.

De wandelaars op de twee langste afstanden gaan een ander mooi stuk natuur verkennen.

Foto: Ad Ketelaars

Ze lopen langs het riviertje de Tongelreep en komen bij de visvijvers, die sinds 1900 in het dal van de Tongelreep zijn uitgegraven. De vijvers staan weliswaar met elkaar in verbinding, maar zijn gescheiden door dijkjes. Decennia lang werden hier vissen gekweekt, o.a. voor de binnenvisserij. Op enig moment stopte dit omdat de vele vogels in het gebied te veel vissen kaapten*). De vogels zijn in grote getale gebleven. Wat wil je: het was en is er tafeltje-dek-je.

**) Recent heeft het Brabants Landschap, eigenaar van het gebied, besloten om cultuurhistorische redenen de kweek in vijf van de twintig visvijvers in het gebied weer toe te staan.*

Bij het eerdergenoemde Greveschutsven is een nestpaal geplaatst om de visarend aan te trekken. Deze bijzondere vogel is met een opmars bezig en wie weet vinden ze de visvijvers een aantrekkelijk broedgebied.

Vanaf de fraai vormgegeven uitkijktoren bij het Egelven kun je een kijkje nemen.

Foto: Ad Ketelaars

Onze routebouwers van vandaag, Ad Ketelaars, Theo van Boxmeer én Lieneke den Boer, hebben de route er speciaal langs geleid. We lopen verder over het smalle pad langs het ven en komen na enige tijd in het Leenderbos. Tot 1930 lagen, waar nu het Leenderbos is, uitgestrekte heidegebieden en zandverstuivingen. Toen de heide niet rendabel bleek voor landbouw, kocht Staatsbosbeheer het aan en plantte er bossen in het kader van de werkverschaffing. Het Leenderbos was een typisch productiebos

met vooral naalddhout. Weliswaar levert het bos jaarlijks 6000 kuub hout, maar recreatie en natuurwaarden zijn eveneens van groot belang. Daarom worden andere boomsoorten aangeplant, zodat het Leenderbos steeds gevarieerder en daardoor ook aantrekkelijker wordt voor mens en dier.

En net op het moment waarop we trek krijgen in koffie of iets anders, is daar de kleine koffiepost. Wat een timing! Hier splitsen de routes. De wandelaars die 30 km lopen, vervolgen de route in noordelijke richting over de Groote Heide. Ze krijgen afwisselende wandelkilometers door het bos, over de heide en langs het mooie Brilven.

Onderweg.....

Foto: Ad Ketelaars

De langste afstand maakt een fraaie lus door het Leenderbos, met afwisselend bos, heide en zandverstuiving. Uiteindelijk verruilen zij de zandpaden voor asfalt en komen in de bebouwde kom van Leende. Ook weer even lekker, afwisseling is altijd leuk. Tuintjes kijken.... We lopen langs de kerk en passeren typisch Brabantse langgevelboerderijen. Dan komen we bij de caférust bij 't Brouwershuis. Na de rust keren we terug naar de Groote Heide. Daar volgen de samenkomsten. Eerst met de wandelaars die 20 of 30 km lopen en later met de 15 en 10 km. Alle wandelaars zijn nu weer samen en genieten van dit prachtige natuurgebied met zijn weidsheid, de stilte en met de prachtige wolkenluchten. Heidevelden, een eenzame berk of eik, hoe mooi is het hier! De heide wordt afgewisseld met kleine perceeltjes bos. Gezamenlijk gaan de wandelaars op weg naar de laatste rust van vandaag, de soeppost. Deze ligt tamelijk dicht bij het eindpunt en wel om dezelfde reden als waarom de koffiepost er snel na de start stond: er was geen eerdere mogelijkheid in het gebied om er met de auto te komen. Maar dat maakt niet uit, de soep zal er alleen maar lekkerder door smaken!

Na de pauze breekt dan toch echt het laatste uurtje van deze nieuwe editie van de OLAT Wandeldagen aan. Nog even genieten van het actief buiten-zijn. We lopen nog een stukje langs de bebouwing van Heeze. Onderweg passeren we aan de rand van de Strabrechtse heide Natuurpoort de Plaetse, mét de nog in gebruik zijnde schaapskooi.

Nog een paar honderd meter en we zijn bij het eindpunt. Wat een geweldige wandeldag!!

NB Behalve de 40 km zijn de overige afstanden aan de lange kant. Dit komt omdat het gebied wordt doorsneden met een spoorlijn en de A2. Slechts op een paar plaatsen kun je hier overheen.

Wij danken vooral de routebouwers die zich ingespannen hebben om in deze nieuwe omgeving prachtige routes voor de wandelaars uit te zetten. Maar natuurlijk ook een woord van dank aan de andere vrijwilligers: de mensen op het startbureau en op de rustposten, de voorlopers, de pijlers en de mensen die de pijlen weer ophalen, kortom: Dank aan iedereen die een bijdrage heeft geleverd!

Myriam van den Berg